

manja na povzdigo prometa na tej progi, ker kolikor manj vlakov, toliko manj vagonov se rabi in toraj toliko več ji ostane od 74.000 gld. Država se do sedaj še ni ojunčila, da bi krepko nastopila. Mnoge peticije ki so se v ta namen vložile, niso imele uspeha, če tudi bi državi na tem ležeče biti moglo, kratko progo Celje-Velenje odkupiti, ker potem cela gornja proga Velenje-Zeltweg na vrednosti pridobi. Dr. Sernec sklenil je z besedami: „Ako ne nastopi kmalu zboljšanje, zamoramo postati čisto razdraženi in ob naš patriotizem popolnoma priti.“

Nato prebral je gospod dr. Sernec načrt peticije, na železniško ministerstvo, katera naj se tudi interesiranim državnim poslancem izroči. V tej peticiji zahteva se, da odkupi to železnično progo država, med tem časom pa se tudi vpelje tretji osebni vlak.

Gospod dr. Jabornegg navaja tarifo te proge in primerja tarife drugih železničnih prog. Tako znaša vožna cena za 10.000 kilogramov moke na progi Celje-Maribor-Spodnjidravobreg 89 kron, za enako progo državne železnice 77 kron; za progo Celje-Velenje 44 kron, za enako dolgo progo državne železnice 28 kron. Primerjal je tarifne cene tudi drugega blaga in našlo se je, da je na tej progi vožnja različnega blaga, povprečno vzeto, več kot za polovico dražja.

Potem ko je župan Stiger predlog g. dr. Serneca najtoplejše priporočal, se je isti ednoglasno sprejel.

Predsednik zaključil je shod z zahvalnimi besedami za živahno udeležbo.

Mi se pa prav veselimo, da so se vendar enkrat Spodnještajarci spametovali in Slovenci in Nemci složno skupaj delajo, Spodnji Štajar iz krempljev južne železnice rešiti.

Vojna v Južni Afriki.

Sedaj priznavajo celo angleški časopisi, da je vojni položaj v Južni Afriki jako težaven. Tudi „Times“,

se najbolj jezim. Saj sem že večkrat rekel, da meni ne gre nič po sreči“, jezil se je ženin.

Med tem vstopi godec, ki je iskal, ali boljše rečeno, ki bi naj poiskal „protfirerja“. Napil in navlekel se ga je dobro. Krvave in solzne oči so mu stale izbuknjene. Opotekal se je s kota v kot.

„Klada pijana si vendar prišel“, pravi „protfirer“. Zdaj pa godci skup in hitro odidemo na nevestin dom. Zagodite eno „lušno“.

Godci stopijo skupaj in vrežejo takoj eno tako ki rada v noge gre. Vse je šlo dobro, samo godec ki je igral „debelo štimo“, zavozil jo je včasi. Vsakokrat, kadar je tako napravil, dregnili ga je sosed s komolcem v rebre, češ, bolj pošteno igray!

Na nevestinem domu, tam, tam je bilo križ in groza. Nevesta je jokala in roke vila, kajti bila je skoro prepričana, da ženina ne bo. Mislila si je, da je ženina zgrevalo in da je noče.

Toda ta jok in ta žalost se je naekrat spremenila v veselje, kajti pred vrati se je začulo: „didel, didel, tum, tum, tum, trara, trara, bum, bum, bum.“

ki je ostala do zadnjega časa optimistična, piše, da se mora Burom, ki se morejo držati še dve leti, dokazati, da more storiti isto Anglija še 10 let, če treba. Radi narave dežele in temperamenta sovražnikovega se ne sme pričakovati, da bi kako posamezno gibanje ali kaka uspešna bitka napravila vojni konec; posamezni oddelki se morajo podati, a vedno bo ostalo še neko število Burov, katere bo treba preganjati tako dolgo, da se udadó ali pa, da popadajo mrtvi in ranjeni na bojišču. „Times“ piše, da je treba redno pošiljati v Južno Afriko nove čete ter se ne sme omejiti le na 30—50 tisoč mož. Če se to ne zgodi, „je mogoče, da bode trajala vojna še mnogo let“. Angleški vojni minister je povedal, da se je odpeljalo ali pa se še odpošlje 34 560 mož novih čet. O bojih na vshodu Transvaala se poroča, da operira general French dalje. Prišlo je do raznih prask, v katerih je bilo 17 Burov ubitih in ranjenih ter 57 ujetih; 93 Burov se je udalo. Buri so vrgli dvoje vlakov s tira, katerih pa niso mogli opleniti, ker so jih pregnali Angleži.

Razne stvari.

Notica. Vinorejce opozarjamo na današnji razglas štajerskega deželnega odbora glede pridobitve žveplenega prahu. Ta žvepleni prah, ki se bode oddajal letos pri deželnem poskuševališču v Mariboru in Gradcu, kakor je razvidno iz razglasa, je najfinejše vrste (90—95% droben) in se bo pred razpošiljatvo od deželnih strokovnjakov preiskal glede čistosti in drobnosti. — Naročnikom se pošljejo z žveplom vred tudi kratka navodila, kako se more uspešno žvepljati.

Od visokih Diešk na Koroškem. Ko sem bil še mlad šolar, imel sem do šole debelo uro hodá. Moji stariši videvši, da trpim posebno po zimi, naprosili so tedajšnjega učitelja gospoda J. T., da bi me vzel čez zimo na stanovanje, zato pa sem opravljal v cerkvi in doma lahka dela, tako, da sem se mu jako prikupil, na kar me je še dalje časa obderžal.

Vrata se odpro in v sobo stopi ženin in njegovi svatje. Žalosti je bil konec.

Napili so drug drugemu dolgo zdravje in srečo, potlej so se pa podali v cerkev, kjer je Lukec pred oltarjem prav možko rekel trikrat „da.“

Tudi jaz „Šimen iz Šent Jurja“ sem bil na tej „ofceti.“ Godec, ki je iskal „protfirerja“ in protfirer sam sta me prosila, naj nikjer ne povem, kako se je na Lukčevi ženitvi godilo. Obljubil sem njima sicer, da bom molčal, toda ker sem po poroki dobil le iz „fingreta“ jest in iz rešeta pit, me je jeza zgrabila in sklenil sem to resnično povest napisati, da jo zvedo vsi tisti, ki jo berejo. Če se pa kateremu ne dopade, naj jo pa ne bere. Kateremu se pa dopade tisti jo naj pa bere in mene bo veselilo. Čisto mlade lepe deklete jo ne smejo še zdaj brati, ker o ženitvi jim ni treba še nič vedeti, ampak naj še počakajo nekaj pustov, ko se bodo same ženile. No, potlej pa tako ne bodo hotele brati, ker skusile bodo že same kaj je ženitev. Z Bogom! Na svidenje pri kaki drugi povesti!